angbatasngdiyos.org

Apendise 8e: Mga Ikapu at mga Unang Bunga — Bakit Hindi Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon

Ang pahinang ito ay bahagi ng isang serye na tumatalakay sa mga kautusan ng Diyos na maaari lamang sundin noong naroon pa ang Templo sa Jerusalem.

- Apendise 8a: Ang mga Kautusan ng Diyos na Nangangailangan ng Templo
- Apendise 8b: Ang mga Handog na Alay — Bakit Hindi Na Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon
- Apendise 8c: Ang mga Pista sa Biblia — Bakit Wala ni Isa ang Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon
- Apendise 8d: Ang mga Kautusan sa Paglilinis — Bakit Hindi Maaaring Isagawa Nang Walang Templo
- Apendise 8e: Mga Ikapu at mga Unang Bunga — Bakit Hindi Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon (Ang pahinang ito).
- Apendise 8f: Ang Serbisyo ng Komunyon — Ang Huling Hapunan ni Jesus ay ang Paskuwa
- Apendise 8g: Ang mga Kautusan ng Nazareo at ng mga Panata — Bakit Hindi Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon
- Apendise 8h: Bahagya at Simbolikong Pagsunod na Kaugnay ng Templo
- Apendise 8i: Ang Krus at ang Templo

Ang mga ikapu at mga unang bunga ay mga banal na bahagi ng pagdami ng Israel — mula sa lupain (Deuteronomio 14:22) at mula sa kawan (Levítico 27:32) — na iniutos ng Diyos na iharap sa Kanyang santuwaryo, sa harap ng Kanyang dambana, at ibigay sa mga saserdoteng Levita. Ang mga kautusang ito ay hindi kailanman inalis. Hindi sila kinansela ni Jesus. Ngunit inalis ng Diyos ang Templo, ang dambana, at ang pagkasaserdote, kaya't naging imposible ang pagsunod ngayon. Gaya

ng lahat ng kautusang nakadepende sa Templo, ang mga simbolikong pamalit ay hindi pagsunod kundi mga imbensiyon ng tao.

Ano ang iniutos ng Kautusan

Itinakda ng Kautusan ang ikapu nang may ganap na katiyakan. Inatasan ang Israel na ihiwalay ang ikasampu ng lahat ng pagdami—butil, alak, langis, at mga hayop—at dalhin ito sa lugar na pinili ng Diyos (Deuteronomio 14:22-23). Ang ikapu ay hindi ipinamamahagi sa lokal. Hindi ito ibinibigay sa mga gurong pinipili ng tao. Hindi ito ginagawang salaping donasyon, maliban sa limitadong sitwasyon kung saan dahil sa layo ay kailangang pansamantalang gawing pera, at kahit noon, ang pera ay dapat gugulin sa loob ng santuwaryo sa harap ng Diyos (Deuteronomio 14:24-26).

Ang ikapu ay para sa mga Levita sapagkat wala silang mana na lupain (Números 18:21). Ngunit maging ang mga Levita ay inutusan na dalhin ang ikapu ng ikapu sa mga saserdote sa dambana (Números 18:26-28). Ang buong sistema ay nakadepende sa gumaganang Templo.

Mas istriktong nakabalangkas ang mga unang bunga. Ang sumasamba ay magdadala ng unang bahagi ng ani nang tuwiran sa saserdote, ilalagay ito sa harap ng dambana, at bibigkas ng pahayag na iniutos ng Diyos (Deuteronomio 26:1-10). Ang gawaing ito ay nangangailangan ng santuwaryo, ng pagkasaserdote, at ng dambana.

Paano sumunod ang Israel

Sumunod ang Israel sa mga kautusang ito sa iisang paraang posible ang pagsunod: sa pisikal na pagdadala ng ikapu at ng mga unang bunga sa Templo (Malaquias 3:10). Walang Israelitang nag-imbento ng simboliko o “espirituwal” na bersyon. Walang porsiyento ang inilihis sa mga lokal na pinunong panrelihiyon. Walang idinagdag na bagong interpretasyon. Ang pagsamba ay pagsunod, at ang pagsunod ay eksakto kung ano ang iniutos ng Diyos.

Ang ikapu sa ikatlong taon ay nakadepende rin sa mga Levita, sapagkat sila—hindi mga pribadong indibidwal—ang may pananagutan sa harap ng Diyos na tumanggap at mamahagi nito (Deuteronomio 14:27-29). Sa bawat yugto, ang ikapu at ang mga unang bunga ay umiiral sa loob ng sistemang itinatag ng Diyos: Templo, dambana, mga Levita, mga saserdote, ritwal na kalinisan.

Bakit imposible ang pagsunod ngayon

Ngayon, wala na ang Templo. Wala na ang dambana. Hindi naglilingkod ang pagkasaserdoteng Levita. Hindi maaaring gumana ang sistemang pangkalinisan nang walang santuwaryo. Kung wala ang mga estrukturang ito na ibinigay ng Diyos, walang sinuman ang makatutupad sa ikapu o sa mga unang bunga.

Inihula mismo ng Diyos na ang Israel ay mananatili “maraming araw na walang hain o haligi, walang efod o mga diyus-diyosan ng sambahayan” (Oseas 3:4). Nang alisin Niya ang Templo, inalis Niya ang kakayahang sumunod sa bawat kautusang nakadepende rito.

Kaya:

- Walang Kristiyanong pastor, misyonero, mesyanikong rabbi, o sinumang manggagawa sa ministeryo ang maaaring tumanggap ng ikapu ayon sa Biblia.
- Walang kongregasyon ang maaaring mangolekta ng mga unang bunga.
- Walang simbolikong pagbibigay ang tumutupad sa mga kautusang ito.

Ang Kautusan ang nagtatakda ng pagsunod, at wala nang iba ang pagsunod.

Hinihikayat ang pagkakawanggawa — ngunit hindi ito ikapu

Ang pag-alis ng Templo ay hindi nag-alis ng panawagan ng Diyos sa habag. Kapwa hinihikayat ng Ama at ni Jesus ang pagkakawanggawa, lalo na sa mga dukha, inaapi, at nangangailangan (Deuteronomio 15:7-11; Mateo 6:1-4; Lucas 12:33). Mabuti ang kusang pagbibigay. Hindi ipinagbabawal ang pagtulong sa isang iglesia o ministeryo sa pananalapi. Marangal ang pagsuporta sa matuwid na gawain.

Ngunit ang pagkakawanggawa ay hindi ikapu.

Ang ikapu ay nangangailangan ng:

- Isang takdang porsiyento
- Tiyak na mga bagay (ani sa agrikultura at mga hayop)
- Isang tiyak na lugar (ang santuwaryo o Templo)
- Isang tiyak na tatanggap (mga Levita at mga saserdote)
- Isang kalagayan ng ritwal na kalinisan

Wala sa mga ito ang umiiral ngayon.

Ang pagkakawanggawa, sa kabilang banda:

- Walang porsiyentong iniutos ng Diyos
- Walang kaugnayan sa kautusang pang-Templo
- Kusang-loob, hindi iniutos bilang batas
- Pahayag ng habag, hindi pamalit sa ikapu o mga unang bunga

Ang ituro na ang mananampalataya ay “dapat magbigay ng sampung porsiyento” ngayon ay pagdaragdag sa Kasulatan. Hindi pinahihintulutan ng Kautusan ng Diyos ang sinumang pinuno—noon man o ngayon—na mag-imbento ng bagong sistemang sapilitan ng pagbibigay kapalit ng ikapu. Hindi ito itinuro ni Jesus. Hindi ito itinuro ng mga propeta. Hindi ito itinuro ng mga apostol.

Ang inimbentong “ikapu” ay pagsuway, hindi pagsunod

May ilan ngayon na sinusubukang gawing “makabagong ikapu” ang pinansiyal na pagbibigay, na sinasabing nananatili ang layunin kahit wala na ang sistemang pang-Templo. Ngunit ito mismo ang uri ng simbolikong pagsunod na tinatanggihan ng Diyos. Hindi pinahihintulutan ng Kautusan na muling bigyang-kahulugan ang ikapu, ilipat ang lugar nito, o palitan ang tatanggap nito. Ang pastor ay hindi Levita. Ang iglesia o mesyanikong kongregasyon ay hindi ang Templo. Ang donasyon ay hindi mga unang bunga. Ang perang inilalagay sa koleksiyon ay hindi nagiging pagsunod.

Gaya ng sa mga hain, mga handog sa kapistahan, at mga ritwal ng paglilinis, iginagalang natin ang iniutos ng Kautusan sa pamamagitan ng pagtangging palitan ito ng mga imbensiyon ng tao.

Sinusunod natin ang maaaring sundin, at iginagalang natin ang hindi

Ang mga ikapu at mga unang bunga ay nananatiling walang hanggang kautusan, ngunit ang pagsunod dito ay imposible hangga’t hindi ibinabalik ng Diyos ang Templo, ang dambana, ang pagkasaserdote, at ang sistemang pangkalinisan. Hanggang sa araw na iyon, lumalakad tayo sa takot sa Panginoon sa pamamagitan ng pagbibigay nang bukal sa loob kapag kaya natin—hindi bilang ikapu, hindi bilang mga unang bunga, hindi bilang pagsunod sa anumang porsiyento, kundi bilang mga pahayag ng habag at katuwiran.

Ang mag-imbento ng pamalit ay pagsulat muli ng Kautusan. Ang tumangging mag-imbento ng mga pamalit ay paggalang sa Diyos na nagsalita nito.